

ния. Така за войника убийство или повреждане тѣлесно на бойното поле, естествено трѣбва да дойде обезщетението отъ народа, за когото е станалъ жертва. Непонятно е, прочее, защо да не се пази това правило и относително стражара, убийство или повреждане отъ разбойници или контрабандисти, за чиновника, учителя, лѣкаря, загинали по служебни причини? Намъ ни се чини, че тукъ има една голѣма неправда, която нашето законодателство, проникнато отъ истинска любовъ къмъ народа и вѣрно на общанието, тържествено изречено, споредъ чл. 113. отъ конституцията, да бѣде неинъ пазителъ и да има прѣдъ очи само общото благо на народа, — е длъжно да изправи. Но съ болка на сърдцето трѣбва да признаемъ, какво ръководното начало на по-миналитѣ законодателни събрания отъ 1890. год. е било личното благо, както това безбройни фактове го поддържатъ. Вѣрваме, че възродената и крѣпнеща всѣкидневна демокрация, при многото други държавни въпроси, не ще остави и пенсионния, който е отъ първостепенна държавна важностъ, да не му се даде най-правилното рѣшение, съобразно съ духа на конституцията и благо на народа. Ние същевременно пожелаваме, щото идеята за пенсионното взаимноосигоряване да се шири постоянно между нашето гражданство, докато се достигне до онзи идеалъ, щото да изникнатъ у насъ *всенародни пенсии*, създадени, обаче, отъ срдствата на всѣки индивидумъ, внасяни въ народнитѣ пенсионни каси прѣзъ периода на младостта до настѣпването на старостта, която въ